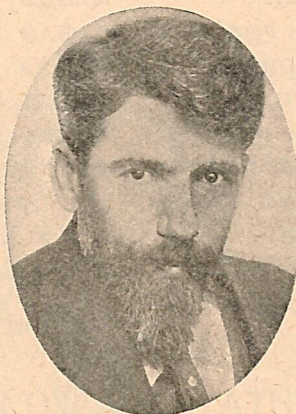

АНТОНЪ СТРАШИМИРОВЪ

На 7 декемврий тази година си отиде завинаги още единъ първожрецъ въ храма на българската книжнина. Напуста тоя свѣтъ още единъ великъ синъ на българската земя. Почина въ Виена имениниятъ писателъ Антонъ Страшимировъ. Той обичаше безпредѣлно малкитъ българчета. И даваше имъ щедро всичкитъ съкровища на своето златно сърдце. А когато порастнатъ сегашнитъ малки читатели, ще получатъ неговото скъпоценно богатство, което е трупаля цѣли четиридесетъ и петъ години — ще четатъ и ще препрочитатъ неговитъ вдъхновени творби, събрани въ повече отъ тридесетъ книги.

На деветъ години Антонъ Страшимировъ остава сираче, а тринадесетгодишенъ той напуска родния си градъ Варна и тръгва самъ да изкарва прехраната си. Той слугува въ кафенета и кръчми, става бояджия, чисти патрони, работи по тютюневи ниви, служи въ печатница. Още отъ малкъ обиква работата и всички хора, що страдатъ и се трудятъ.

После се учи наново и става учителъ на малкитъ селянчета. Тъ му сж мили и драги, тия окжсани, рошави и засмѣни колибарчета. И той ги учи на четмо и писмо, разказва имъ приказки и пѣсни имъ пѣе. Тъ го слушатъ съ зѣпнали уста и разказватъ на мало и голѣмо за сладкодумния учителъ.

Слушатъ го и възрастнитъ селяни, защото той и тѣхъ учи, и тѣхъ обича. За тѣхъ почва да пише по вестници и списания.

Слушатъ го по-после съ разтворени сърдца и по-голѣмитъ ученици, които той учи по градоветъ, когато се връща отъ наука въ чужбина.

Слушатъ го, обичатъ го и съ наслада го четатъ всички люде, които ценятъ правдата, труда и свободата. Защото всѣки редъ отъ неговитъ книги възбужда жажда къмъ святия трудъ и ни изпълва съ любовъ къмъ правдата и свободата. Защото всѣка стѣпка отъ неговия животъ е преданна служба на родната книга и на българския народъ.

Дори и презъ последния мигъ на живота си той е ми-